

Svatojiřské Listy

občasník kostelecké farnosti

ročník 18, číslo 1, říjen 2021

ÚVODNÍ SLOVO

Se začátkem měsíce října zdravím všechny prostřednictvím farní tiskoviny našeho občasníku SJL nyní po delší odmlce. Odmlčení a pozastavení v mnoha oblastech života společnosti a církve bylo způsobeno ochromením života z pandemie novodobým virem. Nakonec přibrzdit bývá někdy užitečné a vítané zejména, když se život jednotlivce či společnosti někam setrvačně valí čím řítí, místo aby hodnotově lidsky a duchovně rostl. Je nedocenitelným darem, když dá Bůh příležitost se zastavit a zamyslet. Také jsme nejednou pociťovali strach a učinili reálnou zkušenost, a to i mladí lidé, jak křehké je zdraví a lidský život vůbec a jak snadno a rychle můžeme ztratit pracovní, finanční, technické a ryze lidské opory. Všechno zlé, jak známo, by mělo být poučné a dobré pro něco nového a dalšího. Nyní je třeba probudit naději, obrodit život co do lásky, ctnosti, čestnosti, pravdivosti, vztahů, co do kvalit, očistit mysl i srdce a kráčet dál

dokud nám Pán dává příhodný čas a každý další přítomný okamžik. Přelom měsíců září a říjen připomíná kůry andělů a jejich poslání pro Boží Trojici a pro lidi a jejich cestu spásy. Mezi nimi vynikají zejména tři archandělé a andělé strážní. S jejich pomocí a v jejich světle lze vše podstatné chápat a naplňovat zřejměji a radostněji. Aktuálním měsícem se nám také opět připomíná Panna Maria Růžencová s účinnou modlitbu posvátného růžence. Ten se ostatně máme modlit rádi a velice často a pravidelně, nejen v říjnu a květnu, jako modlitbu soukromou, rodinnou a společnou. Žehnám všem, zejména duším dobré vůle, otec Vladimír.

Slovo redakce

Vážení a milí čtenáři. Po více jak roce a půl se k vám opět dostává další číslo Svatojiřských listů. Žijeme v podivné době, máme za sebou období covidové a doufáme, že v současnosti už můžeme říci, že se nacházíme v době postcovidové, která nás všechny nějak poznamenala a zcela nepochybně způsobila také velkou prodlevu ve vydávání tohoto občasníku. Proto si dovoluujeme předložit Vám krátkou rekapitulaci toho, co se v naší farnosti událo od posledního vydání farního časopisu.

I když asi úplně všichni jsme více či méně pociťovali omezení a někteří onemocněli, všude byla a jsou i nadále dodržována různá opatření, naše farnost je a byla, co se duchovního života týká, aktivní. Všichni jsme měli možnost pravidelně přijímat eucharistii, často jsme mohli adorovat, a pokud to jen trochu šlo, byly slouženy mše svaté. Velice emotivní a krásné byly například kratičké obřady Tridua o Velikonocích 2020, které připravil Otec Vladimír. Byly vysluhovány i další svátosti, duchovní zpovídál, křtil i oddával.

Kristovo narození 2020 jsme oslavili při Půlnoční mši svaté zpěvem pásma koled Josefa Steckra s doprovodem varhan a smyčců, stejně tak Boží hod vánoční. Velikonoční liturgie 2021 byla doprovázena krátkými vokálně instrumentálními vstupy.

Covidová hysterie ani nijak významně nenarušila Modlitby matek. Setkávaly jsme se a setkáváme více méně pravidelně o prvních útercích v měsíci.

V minulém i letošním roce, na konci prázdnin jsme se také sešli se Spolčem, (odrostlá mládež s odrůstajícími i odrostlými potomky) abychom se rozloučili s prázdninami, poseděli, popovídali a poprosili o dary Ducha svatého pro nadcházející školní rok i osobní a profesní život.

Naši ministranti a častolovický varhaník Štěpán Svátek, František Fiala a Jindra Slavík úspěšně zakončili středoškolské vzdělání a jsou z nich vysokoškoláci.

Začátkem letošního července se také uskutečnil Farní den s posezením, dobrým jídlem, pitím a věří, že i dobrou náladou.

11. září 2021 při mši svaté oslavili krásné výročí – 60. let společného života manželé Jaroslava a Josef Stehlíkovi, 19. září si připomněli obnovením manželského slibu svoje dvacetileté soužití manželé Markéta a Martin Svátkovi a Milena a Jiří Slavíkovi.

Naše farnost vyšla vstříc naléhavé prosbě pěveckého sboru Orlice a poskytla mu prostory k pravidelným čtvrtetčním zkouškám.

V měsíci říjnu také začnou pravidelné schůzky farníků s knězem v rámci přípravy na biřmování a také se bude zkoušet hudební doprovod na vánoční liturgii.

Stále, i přes dobu covidovou, někteří šikovní a pracovití farníci pomáhali a pomáhají při různých opravách, úpravách a úklidu

v kostele i na faře a je to znát! Kostel byl a je stále vyzdoben květinami, čeká se na opravu jedné z vitráží...

Ani doba koronavirová nebyla na překážku konání tradiční akce Noc kostelů. 12. června 2020 jsme přivítali asi stovku návštěvníků na poutním místě Bolestné Panny Marie na Homoli. Vrcholem akce byla bohoslužba doprovázena Truvéřskou mší skladatele Petra Ebena, kterou provedli dobrovolní zpěváčci kosteleckých sborů a hosté pod vedením paní Dagmar Potštejnské za klávesového doprovodu paní Táni Peškové a kytary Jendy Peremského. Spontánní, neplánovanou tečkou za ročníkem 2020 Noci kostelů bylo zpívání s kytarou (nejen duchovních písní) před kostelem.

28. května 2021 se uskutečnil letošní ročník Noci. Hlavním tématem byly vzpomínky a modlitby za zemřelé během pandemie a rozjímání o utrpení v lidském životě. Příchozí si mohli vyslechnout audionahrávku knihy Job přebásněné Danielem Rausem. Účastníci tohoto ročníku závěrem symbolicky spálili papírky s prosbami i díky, které se vznesly spolu s dýmem z hořícího papíru jako smírná oběť k Pánu.

Tolik krátký přehled. Milí čtenáři, přejme Vám vše dobré, pevné zdraví a Boží požehnání a doufáme, že se brzy dočkáte dalších Listů.

Vaše redakce.

Diamantová svatba manželů Stehlíkových

Moji milí, bylo mi potěšením a radostí být na sobotní ranní mši. Prosit o Dary milosrdenství a poděkování za zdánlivě každodenní. Tato mše byla jiná, řekla bych, až sváteční. Byla věnována manželům Stehlíkovým, kteří v kostele sv. Jiří oslavili své jubilejní výročí 60. let manželství na společné cestě životem. V tento den 11. září si obnovili své manželské sliby. Je velmi krásné vidět, jak stojí před oltářem a slib, který si tehdy navzájem slíbili před Bohem, setrval v dobách dobrých i zlých, v nemoci i ve zdraví právě 60.let. Mše svatá byla provázená liturgickými písněmi rodinného sboru za doprovodu hudebních nástrojů. Tyto chvíle radosti byli o to krásnější pro nás přítomné farníky, že nás poctil svojí přítomností páter Benedikt Machalík, který s našim panem farářem Handlem a ministrantkami doprovázeli průběh mše svaté. Manželé Stehlíkovi jsou pro nás vzorem zvláště v dnešní době. Vzpomínám si na paní Stehlíkovou, která svým sopránovým hlasem podpořila krásu pěveckého sboru a účastnila se tak i sborových zkoušek. Pomáhala pečlivě s úklidem a údržbou kostela. Nemohu opomenout na dobu sborových zkoušek, kdy p. Stehlík velmi zodpovědně a pečlivě vedl pěvecký sbor a svědomitě jej připravoval na různá chrámová liturgická vystoupení. Pan Stehlík se dlouhé roky podílel jednak na správě a údržbě kostela a fary. Starost a péče manželů Stehlíkových nám vždy byla a je příkladem. Tito farníci se nenechali ovlivnit dnešní

uspěchanou dobou v dobách nároků, spěchu, výhod a nevýhod zvláště hodnot materiálních. Jejich srdce jsou spjata s Bohem, o čemž nám všem dávají hluboká svědectví. Jejich víra a láska je provázela a stále provází společným životem. V této krásné lásce k Bohu vychovávaly své děti i vnoučata. Jedinou cestou k právě obnovení tohoto zajisté požehnaného svazku těchto dvou lidí je utvrzením nám všem farníkům a lidem, že Láska Boží, milosrdenství, odpuštění jsou pevnými a jistými pilíři v našich životech. Byla jsem velmi ráda, že jsem mohla prožít okamžiky této jedinečné mše svaté s páterem Benediktem Machalíkem a našim panem farářem Handlem. Přála bych všem věřícím, aby jejich srdce byla pokorná, jejich skutky činné, jejich touhy neutuchající po Božím slově, tak jak to činí manželé Stehlíkovi.

A proto modleme se za tyto farníky a vyprosme jim pevné zdraví a Boží ochranu. Ráda bych rodině Stehlíkových popřála za nás za všechny ještě mnoho šťastných dnů ve společném manželství.

Porcelánová svatba Svátkových a Slavíkových

Neděle 19. 9. se nesla v duchu velkých oslav. Připomněli jsme si nejen výročí posvěcení kostela, ale také 20 let od svateb Markéty a Martina Svátkových a Mileny a Jiřího Slavíkových. Během mše manželé obnovili své sliby a znovu si vyměnili prsteny. Kostel se na tuto příležitost převlékl do svátečního květinového hávu. Po oslavě duchovní se pokračovalo i na světské úrovni, jako malé občerstvení těla se podávaly svatební koláčky několika druhů a někteří šťastlivci si mohli přituknout malým panákem slivovice. Poté se rodiny i s panem farářem odebraly na oběd do restaurace u Hubálků. Jelikož se jednalo o výročí svatby, dovolil jsem si po

cestě několikrát zatroubit v obci abych upozornil na obnovu svátosti i ostatní obyvatelstvo Kostelce.

Tato mimořádná slavnost příjemně narušila řád klasických nedělí v mezidobí a já manželům přeji, aby jejich vztahy stále vzkvétaly, a abychom další výročí opět oslavili v podobném duchu.

Jindřich Slavík

Podzimní „Pelle –melle“, aneb třikrát o migraci. .

Byl jsem požádán, abych přispěl se svou troškou do mlýna, přemýšlel jsem, co smysluplného dát na papír, aby to také oslovilo alespoň někoho z Vás. Člověku někdy přijdou na mysl vzpomínky na dávné i čerstvé životní události, přemýšlím o sobě i o druhých a v duchu prohlížím tu nesmírně pestrou paletu starostí, radostí i bolestí /kterých přibývá/, často mě také zaměstnávají i úvahy o budoucnosti. Rodiny. farnosti, národa, Evropy a zejména církve. Po osmdesátce už člověk snad má právo si chvíli zameditovat, zabilancovat, zaspekulovat a pokusit se nahlédnout do perspektivy, aniž by snad chtěl napodobovat Nostradama či jiné „proroky“ novověku. A tak se chci touto cestou svěřit já, slabé a nehodné Boží dítě, a několika myšlenkami a otázkami naznačit, co mne dnes jako věřícího člověka naplňuje, těší ale i znepokojuje.

Třeba otázka: Kdo vlastně dnes řídí materiální chod tohoto světa? Jsou to řádně zvolení a jmenovaní representanti národů

v parlamentech, senátech, vrcholní politici, vlády, nebo snad představitelé světových mocností? Nebo tento globalizovaný svět spíše, a stále více ovládají oligarchové, magnáti, šéfové světového bankovního sektoru, nebo snad hvězdy světového showbyznysu? Či snad dokonce nejrůznější mafiánské a dnes i teroristické organizace? A ovlivňovali život evropských národů v minulosti více císařové a králové nebo papežové?

A co vůbec těší, oslovuje a posunuje vpřed dnešního člověka? Přiznám se, velké části dnešní /nejen mladé/ populace, jejímu způsobu života, přestávám rozumět. A to mě netěší. Po pravdě řečeno: hodnotový žebříček dnešního průměrného Evropana /budiž zdůrazněno nikoliv všech Evropanů/ staví na první příčku: Být úspěšný. Za každou cenu. Následuje další priorita: Žít a užít. Nebo také: Nevaž se – odvaž se. Vše neseno a zdůvodněno ideologií požívačného a brutálního liberalismu, živeného masivní ateistickou propagandou. Jejím produktem je materialistické, sekulární myšlení, takové, které se nám, našim rodičům i prarodičům již v minulém století snažili vtloukat do hlavy ideologové nejprve nacionálního, posléze internacionálního socialismu. A mnozí těmto bolševickým slibům, této lákavé vidině „nebe na zemi“ podleli.

Uzavřu krátkou replikou Otce arcibiskupa Graubnera v Konzervativních listech: „Nevěřím žádnému „ismu“, věřím jen Kristu“.

Nedá mi to, abych nezmínil problém migrace. Větší či menší migrace v Evropě byla ve všech historických obdobích. Velkých

rozměrů pak dosahovala vždy po náhlých změnách a ztrátě stability politických uspořádání a systémů zemí, tj. jako důsledek válek, zvláště náboženských, různých revolucí, živelných pohrom apod. Vzpomeňme např. na tzv. „Stěhování národů „po vpádu divokých asijských kmenů do Evropy v průběhu 5 -7stol., nebo na první velkou vlnu stěhování Evropanů, kterou puritánští „Otcové poutníci“ /the Pilgrim Fathers/ zahájili kolonizaci Ameriky, když po r.1620 v desetitisících opouštěli Anglii a zakládali nové osady, nejprve na jihu, později na západním pobřeží dnešních Spojených Států. Připomeňme emigraci tisíců katolíků, zvláště kněží a aristokracie po Velké francouzské revoluci, nebo velkou vlnu stěhování Italů, Němců, Holanďanů i obyvatel Rakousko-Uherské monarchie včetně statisíců Čechů a Slováků během celého 19.století, většinou do USA a Kanady, a nakonec útěk většiny ruské šlechty, inteligence a majetnějších vrstev do západní Evropy a Ameriky po vítězství bolševiků v říjnové revoluci

A ti starší pamatují ještě léta emigrace dalších statisíců Čechů a Slováků po únorovém „vítězství pracujícího lidu“. A opět do USA, Kanady, Austrálie nebo jižní Afriky.

A právě všichni tito uprchlíci a vystěhovalci z Evropy, jak postupně kolonizovali tato území, přinesli sem také ducha evropské kultury a vzdělanosti, pomáhali budovat hospodářské struktury a v podstatě položili základy industriální společnosti. Tak vznikla euroatlantická civilisace. Lze tedy říci, že všechna tato stěhování, dobrovolné i nucené odchody z mateřských zemí ve svém důsledku velmi prospěly zemím i státům, v nichž uprchlíci našli

nový domov. Většina z nich si našla dobrou obživu, svobodně mohla uplatnit své vlohy, znalostí, praktické zkušenosti a vědomosti.

Je ovšem pochopitelné, že současné přistěhovalectví se části našeho obyvatelstva/asi větší/ z různých důvodů příliš nezamlouvá. Jsou zde obavy, často oprávněné, že imigranti ze vzdálených zemí Afriky a Asie nepřijmou evropskou kulturu, nesjíjí se s evropským obyvatelstvem, což může vést k etnickému napětí, sporům, hádkám, a nakonec i k násilí a k tvrdým střetům. Takovou situaci můžeme skutečně pozorovat na západ od nás. Avšak pokud jde o naši zemi, takovéto obavy z masivních střetů různých kultur nesdílím, nejsou skutečně aktuální. Je také třeba striktně rozlišovat:

imigranty, kteří se rozhodli opustit neklidné poměry ve svých zemích proto, že hledají pohodlnější a klidnější život v Evropě, tráví ve zdejších uprchlických zařízeních třeba měsíce i roky, jsou /sic!/ živeni státem, a nevadí jim ani řada omezení při pobytu v těchto centrech,

pak je zde skupina těch, kteří cíleně vyhledávají bohaté evropské státy, v nichž chtějí žít, uplatňují zde svůj talent, vzdělání a vědomosti, nalézají lépe placenou práci a zvyšují si svou životní úroveň.

Velkou skupinu uprchlíků tvoří političtí oponenti, kteří čelí tvrdé persekuci se strany vládnoucích garnitur v zemích s diktátorskými režimy, jsou často vězněni i fyzicky likvidováni.

A k této skupině lze přiřadit imigranty zejména z islámských zemí, křesťany všech denominací, protestanty, katolíky i ortodoxní, kteří dnes ve svých mateřských zemích /až na vzácné výjimky/ trpí tvrdými represemi, postihy, jsou vystaveni šikaně všemožnému útisku a v řadě zemí jsou fyzicky napadáni, mučeni a většinou bez soudu zabíjeni. Tuto „dan“ platí za svou víru v křesťanského Boha, kterou ve svých zemích už nesmějí svobodně vyznávat. Denně na ně prosím pamatujte ve svých modlitbách, jejich už 260 milionů.

Měl jsem tu čest poznat několik těchto odvážných a na svou víru hrdých lidí, uprchlíků ve zdejším Pobytovém středisku M.V.Č.R.

V letech 2005 a později to byli Konžané Wiliam Kinamboli a ing. Albert Mukamina, jimž M.V. udělilo povolení k pobytu v Č.R. a našli zde své uplatnění. Současní žadatelé o poskytnutí asyly, rodina pana Shahrana z Íránu, kterou jistě znáte, trpělivě čeká na stále odkládaná konečná rozhodnutí našich justičních a exekutivních institucí. Stateční lidé, kteří žijí ve stálé nejistotě. Nemůžeme-li jim pomoci jinak, pamatujme na ně alespoň v modlitbě.

Je ovšem pravda, že naše orgány výkonné moci, zabývající se otázkami migrace, jsou ve věci udělování povolení k trvalému pobytu poměrně přísné, někdy nekompromisní, ale někdy také velmi pasivní. Neznám sice současná čísla, ale v letech minulých, kdy se i někteří farníci spolu se mnou angažovali v pomoci

uprchlíkům z Konga, přijímala Č.R. ročně cca 3000 migrantů, z čehož povolení M.V. k trvalému pobytu získalo v zákonné lhůtě pouze cca 5% z tohoto počtu, tj. asi 150 osob. Ostatní buď migrovali dále do západní Evropy nebo byli vraceni zpět do zemí, odkud přišli. Některým se podařilo dosáhnout/často po soudních slyšeních a odvoláních/i opakovaného povolení k přechodnému pobytu.

Pokud jde o kostelecké Pobytové středisko, ukazuje se, že největší potíže ve vzájemné koexistenci působí zejména migranti z bývalých, především asijských republik býv. Sovětského svazu.

A teď něco o vynucené migraci v našich zemích. Mám před sebou útlou brožurku, nevím, kde se tu vzala, snad nějaký dárek od TV Noe nebo od Hnutí pro život či snad z magazínu Monitor, jejímž autorem je P. Jaroslav Olšava, „Návrat vyhnanců.“ Líčí pohnuté osudy rolníků, sedláků/započítal bych sem i většinu české šlechty/ po tzv. „Vítězství pracujících lidu“ v únoru 1948. Padesátá léta byla hroznou ukázkou toho, kam až je schopna dojít bolševická diktatura, aby dosáhla svého cíle: ateisovat národy, zbavit je svobod, zlikvidovat rolnický stav a nastolit diktaturu proletariátu, kdy legitimní českou historickou aristokracii nahradila nová „rudá šlechta“. Není to věru radostné čtení, ale ze všech příběhů o persekvaných obyvatel venkova je zřetelně cítit statečnost, hrdost, odvaha, ale také silná naděje, pokora a víra. Komunistickému režimu se většinou nepodařilo srazit na kolena příslušníky těchto hrdých selských rodů, a i když velmi trpěli, v pokoře a naději věřili v lepší časy, doufali v pomoc Pána,

a na bolševické násilí reagovali mírně, ale rozhodně: „Všeho do času, Pán Bůh navěky“. A pak také: “Boží mlýny ...“ , však to znáte. A mnozí se nakonec dočkali. Brožurka jistě stojí za přečtení, už proto, abychom nezapomněli.

A uprchlictví do třetice.

Velice mě zaujal článek z pera Johanky Bronkové /Radio Vaticana/, uveřejněný v jednom z loňských čísel bulletinu Jezuité, popisující životní osudy českého rodáka, kardinála Michaela Czernyho SJ, nyní podsekretáře vatikánského Úřadu pro migranty a uprchlíky. Otec kardinál Michael se narodil v Brně

v r.1946. V roce 1948 celá rodina emigrovala do Kanady. Sám vypráví :“Prvním z mnoha problémů bylo dostat se ven, museli jsme najít místo, kam jít. Naši rodiče se tím dlouho zabývali. Dozvěděli se, že Kanada by nás přijala, pokud by se našel někdo, kdo by nás zasponzoroval. Nejprve byl ochoten jeden příbuzný, nakonec ale s nabídkou couvnul. Pak se objevil jakýsi podnikatel, který souhlasil, že by najal mého otce, pak ale jeho fabrika vyhořela, a on změnil názor. Nakonec, když se ohrožení naší rodiny dále stupňovalo, se za mé rodiče postavil jejich spolužák z gymnasia. Sám emigroval do Kanady o několik let dříve se svou ženou a malým synkem. Riziko, kterému byl jako náš sponzor vystaven, spočívalo v tom, že se musel zaručit, že nás bude po celý rok podporovat, pokud by můj otec nenašel práci. Tato rodina nám pomohla vstoupit do cizí země, přijala nás a doprovázela velmi spleťtým procesem seznamování s novým městem, zatímco my jsme se potřebovali nejprve naučit mluvit

novým jazykem. Učila nás, jak se chovat než si osvojíme jinou kulturu a budeme schopni vydělat si na živobytí.....“

V kardinálském znaku O.kard.Czernyho je dominujícím prvkem zlaté paprscité slunce, odkazující na jeho příslušnost k jezuitskému řádu, pod nímž je vyobrazen plující člun, vezoucí čtyřčlennou rodinu, což zdůrazňuje jeho citlivost k otázkám migrace a ekologie. “Loď je však také tradičním obrazem církve jako bárky svatého Petra, kterého náš Pán pověřil přijímáním cizinců / Mt 25/35/ bez ohledu na to, kde se církve právě nachází“, říká Otec kardinál Czerny.

Tolik o uprchlictví a migraci z různých úhlů pohledu. A na závěr jedna také aktualita. To Vám takhle jeden muž, co se cítí ženou, vstoupí za nezletilou dívenkou na dámskou toaletu. Její otec ho pak zbavil předního chrupu, což mu zdůvodnil tím, že se právě cítí jako zoubková víla.

Chválím tuto vtipnost normálních lidí. A děkuji Vám, že jste to dočetli až sem. A jestli Vás oslovila aspoň jedna myšlenka, nepsal jsem to zbytečně. Deo Gratias. r mp

Medžugorje – 40. výročí zjevení Matky Boží – a my

V květnu nás navštívil náš skoro osmdesátiletý přítel a spolucestovatel František se slovy „...na konci června jedeme do Medžu. Je 40. výročí zjevení Matky Boží a kdo bude přímo na místě, dosáhne mnoha milostí a bude uzdraven ze všech obtíží...“

Co nám tedy zbývalo? Zabalit se a jet. A moc rádi, protože vloni nás covid nikam nepustil. Zbývalo už jen

zjistit, jaké doklady po nás budou chtít při přejezdu všech hranic a také si je pořídit.

23. června ráno jedeme absolvovat test, vytiskneme potvrzení, naložíme tašky a frčíme na Moravu. První zastávka Mutěnice. Přivítáme se s naším „hoteliérem“ a druhým spolucestujícím klukem, 78letým vinařem Pavlem.

24. června o půl šesté ráno přijíždí František z Brna, nakládáme jeho bagáž k té naší a náš plně naložený Fordík může vyrazit. Jak

jsme s kluky zvyklí, zahajujeme ranní modlitbou a prosbou o ochranu. Na okraji Břeclavi naposledy v tuzemsku natankujeme a zahýbáme do Rakouska. Žádná hraniční kontrola se nekoná. Cesta zpočátku hezky utíká, jenže narážíme na ucpanou Vídeň. Je to trošku jako v tanečních – krok sun krok. Byla to opravdu dlouhá hodina. Ale za Vídní už to zase jede. Začínáme s prvním růžencem. Jako každou cestu si užíváme doprovod modlitby – co jedna země, to jeden růženec. Utíkající čas provázejí nezbytné „zdravotní“ zastávky. Tentokrát je takové teplo, že i svačinu jíme raději za jízdy v klimatizovaném autě než na rozpáleném parkovišti. Dříve jsme jezdívali v květnu a tentokrát je červen. Rozdíl v teplotě je opravdu markantní. Rakouskem jsme projeli v klidu a dorazili do Slovinska. Opět žádná hraniční kontrola. Díky dálnici jsme jen tak tak stihli další růženec. Při výjezdu ze Slovinska či spíše vjezdu do Chorvatska už je nutné k pasům předložit potvrzení o absolvování covid testu. Chorvatsko je krásná, pestrá, ale opravdu dost dlouhá země na průjezd od severu k jihu. Růženec si opět užíváme, ale času zbývá ještě spousta. Subíhající cestou stoupá i venkovní teplota. Těm 36 stupňům na teploměru se nechce věřit, ale otevřené dveře auta na parkovišti, nás velmi rychle přesvědčí. A znovu na cestu. Snažíme se stihnout večerní mši svatou, přece jenom již dnes je výročí prvního zjevení Panny Marie na Podbrdu v medžugorské farnosti před 40 lety. Bosenskohercegovská hranice a opětovná kontrola pasů a potvrzení. Zbývá nám posledních pár kilometrů dálnice a už sjíždíme na místní silnici. Překvapení – za dva roky se

prašná a rozbitá cesta změnila v pěknou asfaltku, která nás dovede až do Medžugorje. Krátce před šestou zastavujeme u penzionu, ale domácí už nejsou doma. Vyrázili na sváteční mši. Spěcháme za nimi. Vždy poloprázdné obrovské prašné parkoviště je tentokrát plné k prasknutí. Čtvrt hodiny hledáme místo k zaparkování. Nakonec se nám to daří a vydáváme se k samotnému areálu. Již víme, že jdeme včas.

Mše začíná v 19 hodin. Jsme trošku vyděšeni množstvím lidí.

Všechny možné lavice v areálu jsou obsazeny, poutníci sedí na malých židličkách, na dekách a různých podložkách. Po skoro 11. hodinové cestě nás čeká ještě hodinová mše ve stoje, ale krásná liturgie vše vynahrazuje.

Po mši se konečně setkáváme s domácími. Zjišťujeme program na zítra a jdeme užívat večerního relaxu. V sousedním hotelu točí krásně chlazený Staropramen. Kouzlo domova.

25. června 2021 – dnes je den

40. výročí zjevení Matky Boží šesti medžugorským vizionářům: Ivance, Mirjane, Vicce, Ivanovi, Mariji a Jakovovi.

Den zahajujeme na slovenské mši svaté v kapli. Projdeme se městečkem a oknem kavárny sledujeme davy poutníků proudících kolem. Rozhodujeme se jet na podvečerní mši brzo, abychom si sedli. Program začíná na místě zjevení na vrchu Podbrdo. Z něho pak vyráží průvod kněží a poutníků s nosítky, která nesou krásně nazdobenou sochou Panny Marie až do areálu. V průvodu jde téměř 400 kněží následovaných poutníky z celého světa. Ne všichni měli s sebou vlajky, ale jsou zde lidé z Brazílie, Jižní Koreje, z mnoha zemí Evropy. Nad areálem vysoko kroužil dron a večer jsme se dozvěděli, že se slavnosti zúčastnilo 35–50 tisíc poutníků. Průvod provází zpěv mariánských písní. Následuje mše svatá, liturgie v chorvatštině je překládána do slovenštiny na vlnách rádia Mir, které lze naladit na mobilu a sledovat tak všechno dění. V celém areálu je výborné ozvučení a dvě velkoplošné obrazovky. Po mši se ještě všichni modlíme „Sedem otčenáško“ – tedy sedmkrát Otčenáš, Zdravas Maria, Sláva Otci..., následuje poslední růženec. Po nepříliš dlouhé přestávce je vystavena Nejsvětější Svátost a začíná adorace. S padajícím soumrakem a zapadajícím sluncem je to krásný zážitek. Poutníci se nahlas modlí ve svých jazycích a dohromady tak tvoří krásnou oslavu Boží přítomnosti. Rozcházíme se za tmy a za potlesku při zpěvu Zdrávo Kralice Mira – hymny Medžugorje...to je to pravé nadšení ze společenství s Kristem. Obvykle jedeme z parkoviště k penzionu ani ne pět

minut, tentokrát je to více než půl hodiny. No prostě mumraj a Balkán. Ale krásný teplý večer plný rozzářených lidí.

Další den ráno opět využíváme dobrodiní slovenské mše svaté. Letos tu prostě téměř nejsou čeští poutníci, aby nás bylo dost na mši v češtině. Po mši opět zajdeme na kávu a zmrzlinu. Ne že by to bylo nutné, ale chceme alespoň trošku přispět místním, kteří skoro rok trpěli nedostatkem poutníků, kteří je vlastně živí. Některé občůdky zmizeli. Třeba i náš oblíbený pekař Mário.

Ve venkovním areálu a malé kapli je mše svatá v různých jazycích skoro každou hodinu. Snad nejvíce je poutníků z Polska (až 50 autobusů) a Ukrajiny (asi 30 autobusů). Při příchodu k autu jsme viděli a slyšeli krásné zpěvy ukrajinsky zpívané liturgie. Byla skoro jedna hodina po poledni, obrovské vedro a kolem okrouhlého presbytáře naslouchalo pár desítek věřících. Ale v okamžiku, kdy kněží začali podávat eucharistii, ze stínu stromů na obvodu areálu se vyrojily stovky možná až tisíce dalších věřících. Byl to až pohádkový úkaz, plynoucí dav – mravenci valící se k občerstvení – k eucharistii.

Místní kostel svatého Jakuba staršího (patrona cestovatelů) je klimatizován a slouží v průběhu dne k rozjímání, modlitbě a možná i k troše odpočinku před venkovním úmorným vedrem.

V podvečer jsme dorazili opět do areálu a s radostí se zapojili do modlitby dvou růženců přecházejících vlastní mši svaté. A večer si opět budeme povídat v křesílkách na hotelu. No vlastně ani ne moc povídat, v televizi běží fotbal a místní jsou velcí fandové.

Všude jsou děti od mimin po školáky, kteří už mají prázdniny a do půlnoci si hrají na ulici.

Neděle – den Páně. Dopoledne velká mše svatá v chorvatštině. Po obědě odpočíváme a chceme vyrazit na výlet k moři do Chorvatska. Domáci nám to rozmlouvá, protože bychom při příjezdu zpět museli znovu absolvovat covid test. Raději odpočíváme, plánujeme další program. Na večerní mši už je přítomno znatelně méně poutníků.

Pondělí ráno vyrážíme autem na parkoviště na úpatí Podbrda. Chceme využít chladnějšího vzduchu a méně poutníků na kamenitém stoupání. Zvolna postupujeme svahem od jednoho zastavení růžence k druhému. Skutečně se netísníme s davy, ale pár poutníků tu přece jenom je. Jako slušně vychovaní poutníci se zdravíme Buon giorno. Na vršku je Tišina (místo klidu), kde poutníci tráví svůj čas modlitbou a rozjímáním.

Dolů sestupujeme s modlitbou podle zastavení slavného růžence. Sestup končí u modrého kříže, kde je opět prostor na rozjímání. Cestou k autu se zastavujeme u jednoho stánku, kde nám padla do oka soška Matky Boží. Nenecháme se dlouho přemlouvat a už si neseme krabici se vzácným obsahem a plánujeme, že pro sošku vybudujeme důstojné místo na zahradě za naší farou. Kde k ní bude moci přijít každý, kdo bude chtít Matku Boží navštívit a nechat se od ní potěšit.

Po obědě tentokrát neodpočíváme, ale za vedení navigace přece jenom vyrážíme na výlet k moři. Jenže ne tomu chorvatskému v Makarské, ale hercegovskému do města Neum. Je to hezký výlet

přes hory, ale trvá skoro hodinu a půl, to bychom byli v Makarské dvakrát. Máme štěstí, bez hledání parkujeme na malém parkovišti na okraji kamenné pidi pláže v centru města. Za chvíli už se pohupujeme ve slané vodě. Moc dlouho nás to nebavilo, ale smočili jsme se, a tak se vydáváme na zpáteční cestu, abychom stihli večerní mši.

Úterní ráno. Dnes zkusíme vyjít na Križevac. Je to samý kámen, převýšení 500 metrů a Liduška má přece jenom „tu nohu“. Nejspíš něco pravdy na tom uzdravení neduhů bylo. Noha je

zapomenuta a absolvujeme další nezapomenutelný doprovod Pána Ježíše na jeho křížové cestě na Golgotu. Na cestě je minimum poutníků jenom někde u 12. zastavení potkáváme skupinku Brazilců se svým knězem, který nám žehná k další pouti. Jsme nahoře. Velký bílý kříž nás vítá a nutí k zamyšlení.

Máme spoustu času, krásný rozhled a Pána s sebou. Nebýt stoupajícího slunce moc by se nám dolů nechtělo. Odpoledne trošku odpočíváme a večer si užijeme krásnou mši svatou.

Středa – smutný den. Dnes musíme opustit toto krásné místo. Naši srdeční záležitost. Místo klidu a potěchy. Loučíme se s přátelskými domácími Antonem a Olgou a těšíme se, že se snad za rok, dá-li Pán Bůh, uvidíme zase. I bez výročí. Ale skoro doma u naší maminky P. Marie.

A pak už jen cesta, hranice, cesta, růžence, společenství přátel a jsme zpátky v ČR.

Pro ty, kteří chtějí malou ochutnávku křížové cesty na Křiževac nabízíme krátké video natočené františkánem P. Šebestiánem Smrčinou

OFM:

https://www.youtube.com/watch?v=erzkw_yNf8w

No a těm z vás, kteří chtějí vyrazit na pouť do Medžugorje a chtěli by přespat v přátelském prostředí u Antona a Olgy rádi zprostředkujeme kontakt.

Petr Pávek

Máte nějaké podněty, návrhy či připomínky?

Na těchto stránkách může být i Váš příspěvek.

Termín uzávěrky dalšího čísla bude včas
oznámen.

Příspěvky je možné posílat také elektronicky na adresu farnosti:

rkfd.kostelec.no@centrum.cz

Redakce neodpovídá za obsah jednotlivých příspěvků

Svatojiřské listy – občasník kostelecké farnosti.

ročník 18, číslo 1, říjen 2021

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Kostelec n O.

Redakce: Jana Vajglová, Milena Slavíková

Režijní cena 5,- Kč